

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. O.,** zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2017, č. j. 3157/DS/16-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 3. 2018, č. j. 30 A 26/2017 – 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 1. 2017, č. j. 3157/DS/16-3 (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 3. 11. 2016, č. j. MUCH 90141/2016 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení žalobce jakožto řidiče ze dne 3. 10. 2016 a kterým byly potvrzeny záznamy provedené ke dni 22. 9. 2016 s celkovým počtem 12 dosažených bodů.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce dne 16. 2. 2017 u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V žalobě vytýkal žalovanému nedostatečné posouzení podkladů pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče z hlediska jejich důkazní způsobilosti, zejména co do náležitostí bloků při identifikaci přestupků. Dovolával se zásady legitimního očekávání, na jejímž základě mělo být v jeho věci rozhodnuto způsobem obvyklým např. u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, tedy včetně věcného posouzení podkladů.

[4] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 16. 3. 2018, č. j. 30 A 26/2017 – 64 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Uvedl, že správní orgán prvního stupně si vyžádal pokutové bloky ke všem šesti přestupkům relevantním pro celkový součet 12 (resp. 13) bodů a jejich obsahu se věnoval v rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů. Co se týče rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, tato byla přiložena až k žalobě, nikoliv ovšem k odvolání či k jeho doplnění, jak mylně tvrdí žalobce, pročež správní orgán nemohl v odůvodnění reagovat na tato konkrétní rozhodnutí. Zásada legitimního očekávání pak dle krajského soudu znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznamená to však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což však tato zásada nesleduje. Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto pak odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. Tyto požadavky byly v dané věci splněny, neboť prvostupňový správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil. Krajský soud proto konstatoval, že na základě provedeného přezkumu podkladů k záznamu bodů do registru řidičů správní orgány po právu dospěly k závěru, že tato rozhodnutí jsou způsobilá pro záznamy bodů do registru řidičů, jsou opatřena všemi potřebnými zákonem stanovenými náležitostmi a že odpovídá i zaznamenaný počet bodů.

[5] V projednávané věci pak není dle krajského soudu na místě tvrzení žalobce, že jedinými důkazy, které odvolací správní orgán posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných správních orgánů o spáchání přestupku. Krajský soud dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, ve shodě s nímž dospěl k závěru, že pouze a jen na základě popisu *„telefonování za jízdy“*, *„neužil bezpečnostní pásy“*, *„nepřipoután bezp. pásem“*, *„nepřipoután BP“*, *„pásy“* nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Navíc předmětné pokutové bloky obsahují odlišné a poněkud méně zkratkovité formulace, než jak bylo uvedeno v žalobě. Krajský soud taktéž vyslovil souhlas s tvrzením žalobce, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít; toto holé tvrzení však nevypovídalo nic o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či postupu správních orgánů v průběhu správního řízení. Stejně tak ani obecné proklamace žalobce, že údaje v

rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno, neprokazují nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Krajský soud sice potvrdil, že některé kopie pokutových bloků založené ve spise jsou méně kvalitní a obtížněji čitelné, ze všech lze však s trochou snahy seznat jejich obsah.

[6] K námitkám žalobce ohledně pokutových bloků měl krajský soud za to, že obecně lze konstatovat, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je oprávněn provést záznam bodů v registru řidičů na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. V daném případě tato oznámení obsahovala všechny informace potřebné pro zápis bodů. Následně v řízení o námitkách proti záznamu bodů si správní orgán vyžádal další podklady k jednotlivým přestupkům. Po seznámení se s těmito podklady (pokutovými bloky) dospěl k závěru, že záznamy v kartě řidiče byly provedeny správně. K pečlivému posuzování pokutového bloku je třeba dle krajského soudu vždy přistoupit v případech, kdy žalobce konkrétně a věrohodně zpochybňuje pravdivost údajů uvedených v oznámení o spáchání přestupku. Námitky žalobce ovšem směřovaly pouze proti kvalitě jednotlivých pokutových bloků, aniž by žalobce ve vztahu k některému z přestupků tvrdil, že daný skutek nespáchal, že spočíval v odlišném než popsaném jednání, že mu za takový skutek nebyla uložena pokuta nebo že mu byl zapsán nesprávný počet bodů. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ve všech šesti případech přestupkového jednání je možno zjistit komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena; ve všech šesti případech bylo konkrétní jednání konkrétní osoby popsáno natolik jednoznačně a určitě, že není zaměnitelné s jiným jednáním.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 9. 4. 2018, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel úvodem kasační stížnosti rekapituluje některé závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, aniž by se vůči nim jakkoli vymezoval; dále uvedl, že *„v žalobě ze dne 14. 2. 2017 namítal a stále namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí*“, následně však opisuje jednotlivé pasáže žaloby. Stěžovatel pouze doplnil, že zásada legitimního očekávání spočívá v tom, že normy, na základě kterých rozhodují správní orgány, zakazují, aby při rozhodování o skutkově shodných nebo podobných případech tyto orgány rozhodovaly rozdílně; jde tím fakticky o naplnění zásady rovnosti účastníků před přestupkovým orgánem. Výjimky z této zásady jsou dle stěžovatele samozřejmě připuštěny, ovšem takovéto změny by měly být v rozhodovací praxi správních orgánů řádně odůvodněny, v čemž správní orgán pochybil, neboť předložená rozhodnutí zcela ignoroval. Navíc není dle stěžovatele pravdou, že by zásada legitimního očekávání měla zaručit rovnost při posuzování jeho případu s jiným případem, avšak se shodným obsahem. Podle přesvědčení stěžovatele postačí pouhá podobnost případu mající obligatorní důvod k tomu, aby správní orgán nerozhodoval rozdílně. Správní orgán je správní praxí vázán, pročež pokud má opačný názor, je tento třeba řádně odůvodnit, což správní orgán neučinil, a to ani v nejobecnější rovině.

[8] Dle názoru stěžovatele je dále nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného, v čemž spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť je přesvědčen, že soudy při zjišťování skutkové podstaty porušily zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Další obsah kasační stížnosti stěžovatele je pak již pouhým doslovným opakováním většiny odstavců podané žaloby, aniž by stěžovatel dodával jakékoli nové argumenty či se vymezoval proti napadenému rozsudku a brojil vůči právnímu posouzení v něm obsaženém.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 4. 2018 uvedl, že se nebude k obsahu kasační stížnosti šířeji vyjadřovat, neboť důvody v ní obsažené jsou obdobné s žalobními námitkami a taktéž námitkami, které byly uvedeny v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Žalovaný plně odkázal na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení stěžovatele, že žalovaný ignoroval jím předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje týkající se posouzení způsobilosti pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče, opakovaně odmítá. Na uvedeném tvrzení vystavěl stěžovatel údajné porušení svých práv. Stěžovatel však své přestupky spáchané v dopravě nezpochybňuje, ale napadá správními orgány posouzenou způsobilost dosud nikým nezrušených pokutových bloků k záznamu bodů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., jakkoli na samé hraně projednatelnosti.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ač se jednalo především o opakování žalobních námitek.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, jak uvedl již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkaní možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel*

dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti“. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, Nejvyšší správní soud připomenul, že „*je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)*“. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je „*žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)*“. V projednávané věci je podaná kasační stížnost na samé hranici projednatelnosti, neboť jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37, „*formulace uvedené námitky se nadto v kasační stížnosti nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry městského soudu relevantně polemizoval. Pro výsledek kasačního řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznáší toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci.*“

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že je nemyslitelné, aby krajský soud zcela převzal chybný názor žalovaného, přičemž v tomto postupu spatřoval kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu „*tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před správními orgány nebyl při zjišťování skutkového stavu věci nikterak porušen zákon, stejně tak správní orgány spolehlivě prokázaly skutkový stav, který má oporu ve spise. Prvostupňový správní orgán totiž vycházel při učinění oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 26. 9. 2016, č. j. MUCH 81944/2016, stejně jako v rozhodnutí o zamítnutí námitky ze dne 3. 11. 2016, č. j. MUCH 90141/2016, z následujících podkladů: Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 26. 1. 2015, č. j. KRPB-20532/PŘ-2015-060040, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 2. 3. 2015, č. j. KRPK-18390/PŘ-2015-190213, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPK-32240/PŘ-

2015-190906, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 1. 5. 2016, č. j. KRPK-36645/PŘ-2016-190206, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2016, č. j. KRPK-59675/PŘ-2016-190206, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 23. 9. 2016, č. j. KRPK-149723/PŘ-2016-020106; aktivitou správního orgánu prvního stupně pak byly tyto podklady ještě doplněny o ověřené kopie příslušných pokutových bloků. Nejvyšší správní soud má za to, že na základě výše uvedených podkladů byl spolehlivě bez jakýchkoli důvodných pochybností zjištěn skutkový stav; navíc brojil-li stěžovatel proti tomu, že krajský soud převzal chybný názor žalovaného, jedná se spíše o kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) či d) s. ř. s. Napadený rozsudek je však řádně odůvodněn; krajský soud rozhodně nekriticky nepřejímá pouze názory žalovaného, naopak se vyjadřuje ke všem žalobním námitkám stěžovatele, tyto náležitě vypořádává a přesvědčivě zdůvodňuje jím učiněné právní posouzení; nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů toto rozhodnutí tedy netrpí. Pakliže chtěl stěžovatel dosáhnout i podrobného přezkoumání krajským soudem učiněného posouzení právních otázek plynoucích z předmětných podkladů pro záznamy bodů do registru řidičů, měl v kasační stížnosti formulovat, proti čemu v napadeném rozsudku brojí, nikoliv pouze opakovat žalobní námitky, neboť výtka „převzetí chybného názoru“ je zcela vágní. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[15] Fakticky jedinou kasační námitku vznáší stěžovatel proti nesprávnému právnímu posouzení aplikace zásady legitimního očekávání na projednávaný případ. Dle stěžovatele není pravdou, že by zásada legitimního očekávání měla zaručit rovnost při posuzování jeho případu s jiným případem, avšak se shodným obsahem; postačí dle něj pouhá podobnost případu mající obligatorní důvod k tomu, aby správní orgán nerozhodoval rozdílně. Správní orgán je správní praxí vázán, pročež pokud má opačný názor, je tento třeba řádně odůvodnit, což správní orgán neučinil, a to ani v nejobecnější rovině. Krajský soud při vypořádání této žalobní námitky uvedl, že *„co se týče konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, toto bylo přiloženo k žalobě, nikoliv ovšem k odvolání, ani k jeho doplnění. Správní orgán tedy v odůvodnění nemohl reagovat na toto konkrétní rozhodnutí*“. Nejvyšší správní soud shodně konstatuje, že stěžovatel k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 21. 11. 2016, ani k doplnění tohoto odvolání ze dne 1. 12. 2016 nepřikládá žádné ze správních rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež následně připojil až ke správní žalobě. V doplnění odvolání stěžovatel pouze uvedl, že *„za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení účastníky byly mnohokráte označeny obdobné podklady i Krajskými úřady Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje, kdy tyto v obdobných právních věcech rozhodovaly v odvolacích řízeních a reálně se zabývaly otázkou způsobilosti jednotlivých rozhodnutí pro záznam do bodového hodnocení účastníka*“. Nejvyšší správní soud proto dává za pravdu krajskému soudu, že stěžovatel správním orgánům vyčítá nedostatečné vypořádání se s námitkou, která jím však byla formulována velmi obecně, navíc tvrzená skutečnost nebyla nijak prokázána a absentuje doložení skutkového stavu a argumentace příslušného správního orgánu v předmětných případech. V žalobě, a taktéž shodně v kasační stížnosti, pak stěžovatel k patřičnému nezohlednění těchto rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje uvádí, že *„z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších*

rozhodnutí stejného odvolacího orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných … též vyplývá, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body". Prvostupňový správní orgán ovšem v projednávaném případě ve správním rozhodnutí o námitkách na stranách 4-5 věnoval každému přestupku dílčí odstavec, v němž mimo jiné ve všech případech popsal, co je na příslušném pokutovém bloku uvedeno, přičemž vždy uzavřel, že je zřejmé, že se stěžovatel dopustil přestupku, byl na uvedeném místě jeho spáchání a souhlasil s jeho vyřešením. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 – 57, v němž vypořádával argumentačně totožnou námitku formulovanou týmž advokátem ve skutkově obdobné věci, a od níž nemá žádný důvod se ani v nyní projednávaném případě odchýlit, kde konstatoval, že „*správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.*" *Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem, zde Krajského úřadu Jihočeského kraje. Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak, jak vyplývá z výše uvedeného, by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat. Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014* (totéž rozhodnutí přikládal stěžovatel k žalobě i v nyní projednávaném případě), *nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů „[p]řezkumná činnost … směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení … a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad … neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami*". *Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje zcela v souladu se zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným.*" Kasační námitka stěžovatele ohledně porušení jeho legitimního očekávání je proto nedůvodná.

[16] Přestože stěžovatel v kasační stížnosti neformuloval žádné další konkrétní námitky, jimiž by brojil proti posouzení v projednávané věci řešených právních otázek, odkazuje Nejvyšší správní soud dále na svou judikaturu k řešené problematice. V rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, k hlediskům soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů konstatoval, že „*je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek,*

které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedeného bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). … Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést. … Stěžovatel taktéž v kasační stížnosti stejně jako v žalobě uplatnil přípustné námitky týkající se rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, když tvrdil, že popis skutku a jeho právní kvalifikace v nich nebyla uvedena dostatečně určitě a srozumitelně. Pokud by tyto námitky byly důvodné, skutečně by to vedlo ke stěžovatelovu úspěchu. Krajský soud se však na stranách 10 - 12 svého rozsudku s těmito námitkami velmi podrobně a přesvědčivě vypořádal, přičemž dospěl k závěru, že pokutové bloky jsou dostatečně konkrétní, určité a srozumitelné. Krajský soud s odkazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v případě rozhodnutí vydaných v blokovém řízení lze akceptovat i zkratkovité formulace, přičemž z posuzovaných rozhodnutí jasně vyplynulo, jakého skutku se stěžovatel dopustil a kterou svou zákonnou povinnost porušil. S tímto výkladem krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti žádným konkrétním způsobem nepolemizoval a pouze zopakoval to, co uvedl již v žalobě. … Lze jen stručně uvést, že použití zkrácených označení aplikovaných ustanovení zákona či zkratkovitých popisů skutků, jako je například „jízda na červenou“ nebo „neužil BP“, lze akceptovat, jsou-li dostatečně srozumitelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20)“. Nejvyšší správní soud taktéž odkazuje na svou judikaturu, ze které vycházel v napadeném rozsudku též krajský soud, když dle rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaného pod č. 2145/2010 Sb. NSS *„oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“* V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“* Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 - 33, konstatoval, že *„správní orgán má za povinnost opatřit*

další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty." K nárokům kladeným na pokutové bloky pak dle rozsudku Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, platí, že „*s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP" nebo „pásy", jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.*"

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku závěrem uvedl, že žalovaný správní orgán i soud „*shodně došly k závěru, že ve všech šesti případech přestupkového jednání je možno zjistit komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Ve všech šesti případech bylo konkrétní jednání konkrétní osoby popsáno natolik jednoznačně a určitě, že není zaměnitelné s jiným jednáním.*" Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány i krajský soud při přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a konstantní judikaturou, řádně své závěry odůvodnily, pročež jsou i další tvrzení stěžovatele uvedená v kasační stížnosti, která nikterak konkrétně nebrojila proti napadenému rozsudku, lichá.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

2 As 129/2018

V Brně dne 28. listopadu 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu